

Arrest

nr. 72 154 van 20 december 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 3 november 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 oktober 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 28 november 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. TUCI, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissingen houdende de weigering van de erkenning van de status van vluchteling en de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van eerste verzoekende partij, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Rom, geboren op 23 april 1957 in Pograxhe, gemeente Klinë in Kosovo. U bent Kosovaars staatsburger. U bent gehuwd met N. G. (...) (CGVS 10/10242B, O.V. 6.554.399). Samen hebben jullie tot 1988 in Poterq (gemeente Klinë) gewoond. U woonde in het huis van uw vader. In 1988 bent u met uw vrouw en met uw kinderen naar Duitsland gereisd, waar u asiel vroeg. Uw zoon S. G. (...) (CGVS 10/10258, O.V. 6.554.379) is op 20 maart 1990 in Duitsland geboren.

Uw asielaanvraag in Duitsland werd afgewezen. U hebt jaren met een Duldung geleefd. In 2008 reisde u van Duitsland naar Frankrijk, waar u asiel aanvraagde. Na het Dublin onderzoek moest u echter terugkeren naar Duitsland, waar u opnieuw asiel aanvraagde. U werd op in het najaar van 2008 met uw zoon S. (...) vanuit Duitsland naar Kosovo gerepatrieerd. Uw echtgenote werd op 21 maart 2009 gerepatrieerd.

Eens terug in Kosovo woonde u bij uw tante in Krushev e Madhe, in de gemeente Klinë. U hebt sociale bijstand aangevraagd. U hebt deze nooit gekregen.

U verklaart dat u twee keer door Albanezen gevraagd werd naar drie andere Roma. De eerste keer was u op het gemeentehuis van Klinë om een document aan te vragen toen de dienstdoende ambtenaar u vroeg naar drie Roma die veel mensen zouden hebben vermoord. De gemeentelijke ambtenaar scheen initieel te denken dat u, uw vrouw en uw zoon die drie personen waren. Toen u echter duidelijk maakte wie u was, heeft de ambtenaar alsnog voor uw document gezorgd. Verder liet hij u met rust. Toen u een andere keer in Drenoc aan de bushalte stond met uw echtgenote, kwam er opnieuw een Albanees naar dezelfde drie Roma vragen. Hij vroeg of u deze mensen kende, waarop u antwoordde van niet. Een andere Albanees is tussen beide gekomen. Hij zei dat u niets misdaan had. Beiden hebben u hierna met rust gelaten.

Toen u in het voorjaar van 2009 naar uw vroegere woning in Poterq ging kijken, merkte u dat er een omheining rond was geplaatst. U werd aangesproken door een Albanees, die u vroeg wat u kwam doen. U antwoordde dat u naar uw vroegere huis kwam kijken. De Albanees wilde stenen naar u gooien of u slaan met een stok. U bent weggelopen en bleef op die manier ongedeerd. Ook uw echtgenote verklaart naar uw vroegere woning te zijn gaan kijken. Zij zou daarbij zijn uitgescholden door vrouwen uit de omliggende huizen.

U verklaart verder dat drie gemaskerde Albanezen uit Albanië twee of drie maanden voor uw vertrek naar België op een nacht rond 12 of 1 uur binnen zijn gevallen in het huis waar u woonde. Ze zouden de deur hebben kapot geslagen hebben en u om geld hebben gevraagd. Toen u zei dat u geen geld had, zeiden ze dat ze na twee of drie dagen zouden terugkomen. Dan zou u hen geld moeten geven, anders zouden ze u vermoorden. Later hebt u opnieuw mannen in de richting van het huis van uw tante zien komen. Deze keer zouden ze echter afgeschrikt zijn door de honden van uw tante. Ze zijn het huis niet binnengekomen.

U verklaart bovendien dat u als Rom in Kosovo geen rechten heeft. Zo zegt u geen hulp te krijgen, geen werk te hebben, en uw kinderen zouden niet naar school mogen gaan in Kosovo. Uw echtgenote verklaart bovendien gediscrimineerd te zijn geweest toen zij medische hulp vroeg.

U verklaart verder dat kinderen één of twee keer stenen naar u hebben gegooid wanneer u naar de winkel ging. Ze scholden u daarbij uit voor 'gabel'.

Uw zoon S. (...) verklaart verder dat hij geslagen en bestolen is door twee voor hem onbekende jongeren toen hij was gaan wandelen. Hij verklaart dat dit nog voor de inval bij u thuis gebeurde.

Deze problemen deden u Kosovo opnieuw verlaten.

U bent op 5 januari 2010 met uw vrouw en uw zoon S. (...) uit Kosovo naar België vertrokken, waar u aankwam op 6 januari 2010. Dezelfde dag vroeg u asiel aan.

U vreest vermoord te worden bij een terugkeer naar Kosovo.

U legt de volgende documenten neer: uw Kosovaars paspoort, afgegeven op 16 januari 2011, het Kosovaars paspoort van uw vrouw, afgegeven op 24 april 2009, uw Kosovaarse identiteitskaart, afgegeven op 9 januari 2009, de identiteitskaart van uw vrouw, afgegeven op 1 april 2009, twee geboorteaktes op uw naam, afgegeven op 23 juni 2009 en op 18 augustus 2009, twee huwelijksaktes, afgegeven op 22 december 2008 en op 23 juni 2009, twee geboorteaktes op naam van uw vrouw, afgegeven op 14 april 2009 en op 18 juni 2009, een kopie van een laissez passer op uw naam, afgegeven in 2008, een attest van de repatriëring van uw vrouw, afgegeven op 6 maart 2009, de Duldung van uw vrouw, afgegeven op 4 maart 2009, een attest van het bureau van de gemeenschappen van de gemeente Kline, afgegeven op 6 oktober 2009, een attest van het ministerie van werk en welzijn, afgegeven op 14 september 2009, twee attesten van de gemeente Klinë, afgegeven op 24 maart 2009, een medisch attest op uw naam, afgegeven op 18 december 2009 en een medisch attest op naam van uw vrouw, eveneens afgegeven op 18 december 2009. Uw echtgenote legt op 4 oktober 2011 nog zeven bladzijden Belgische medische attesten voor.

Uw zoon S. G. (...) legt zijn Kosovaars paspoort neer, afgegeven op 5 maart 2009, zijn identiteitskaart, afgegeven op 19 februari 2009, twee geboorteaktes, afgegeven op 28 januari 2009 en op 23 juni 2009, een attest van de gemeente Klinë, afgegeven op 24 maart 2009, een attest van het ministerie van werk en welzijn, afgegeven op 14 oktober 2009, en zijn laissez passer, afgegeven op 4 september 2008.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Er zijn vooreerst een aantal beweerde vervolgingsfeiten die niet voldoende zwaarwichtig worden bevonden om vervolging of ernstige schade uit te maken.

Wat betreft het feit dat Albanezen u twee keer hebben gevraagd naar drie personen van Roma-afkomst, moet gesteld worden dat dit geenszins beschouwd kan worden als een daad van vervolging in de zin van de Conventie van Genève of als ernstige schade zoals bedoeld in de voorwaarden voor subsidiaire bescherming. Uit uw verklaringen blijkt immers dat er aan u, noch aan uw familie iets is overkomen. Toen men op het gemeentehuis van Klinë leek te verwarren met andere personen van Roma-origine, was het probleem opgelost zodra u uitlegde wie u was. U verkreeg ook het document waarvoor u gekomen was (CGVS 10/10242, p. 15). Uit uw verklaringen blijkt dat de tweede keer dat de drie Roma ter sprake kwamen, u aan de bushalte van Drenoc werd aangesproken door een Albanees, die u vroeg of u hen kende (CGVS 10/10424, p. 15). Uit uw verklaringen blijkt niet dat er sprake was van beledigingen, bedreigingen of andere ongepaste handelingen (CGVS 10/10242, p. 15-16). Het loutere feit dat mensen u verwarren met andere personen, of naar andere personen informeren, kan bezwaarlijk beschouwd worden als een daad van vervolging in vluchtelingrechtelijke zin of als ernstige schade zoals bedoeld in de voorwaarden voor subsidiaire bescherming.

Wat betreft het feit dat kinderen één of twee keer stenen naar u hebben gegooid wanneer u naar de winkel ging en dat zij u uitscholden voor 'gabel', moet worden vastgesteld dat dit weliswaar verwerpelijk is maar evenmin zwaarwichtig genoeg is om beschouwd te worden als een daad van vervolging in de zin van de Conventie van Genève, of als ernstige schade zoals bedoeld wordt in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Er wordt verder vastgesteld dat er een aantal essentiële feiten niet geloofwaardig zijn.

Wat betreft de keer dat u in het voorjaar van 2009 naar uw vroegere woning in Poterq ging kijken en daarbij zou zijn lastiggevalen door een Albanees, moet allereerst worden vastgesteld dat er tegenstrijdigheden zijn tussen de verschillende verklaringen. Zo verklaarde u tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal dat de Albanees u vroeg waarom u naar dat huis kwam kijken, en dat hij beweerde dat dat uw huis niet was. Hierna zou hij zich hebben omgedraaid om een steen te nemen om te gooien of een stok te nemen om u te slaan. U zou echter op de loop zijn gegaan, waardoor u ongedeerd bleef (CGVS 10/10242, p. 4). Uw zoon, die mee naar het huis zou zijn gaan kijken, beweert daarentegen initieel dat jullie niet naar de Albanees zijn toegegaan maar hem enkel van ver gezien hebben (CGVS 10/10258, p. 11). Geconfronteerd met het feit dat u verklaard had dat de Albanees u aansprak en vragen stelde, verklaarde hij dat hij dat niet weet omdat hij een andere kant was opgegaan (CGVS 10/10258, p. 12). Hij beweert niets te hebben gemerkt van het incident tussen u en de Albanees. Hoewel hij verklaart een beetje verder te zijn gegaan, is het niet waarschijnlijk dat indien u moest gaan lopen om aan een Albanees die u wilde slaan met een stok te ontkomen, hij daar niets van zou hebben gemerkt. Het is evenmin waarschijnlijk dat u hem na afloop van dit incident daarover niets zou vertellen, zoals uw zoon beweert (CGVS 10/10258, p. 12). Ook uw echtgenote beweert dat zij naar uw vroegere huis is gaan kijken maar ze is niet zeker of u daarbij was. Zij verklaarde dat ze door de vrouwen uit de buurt werd uitgescholden. Van wat er zou gebeurd zijn toen u naar het huis was gaan kijken stelt ze niets te weten (CGVS 10/10242B, p. 12-13). Ook wat betreft de plaatsbeschrijving komen uw verklaring en deze van uw zoon niet overeen. Waar u verklaart dat u niet tot aan de woning kon komen omdat uw hele tuin omheind was (CHVS 10/10242, p. 4), verklaart uw zoon dat er slechts boden en bergen te zien waren op de plaats waar uw woning stond (CGVS 10/10257, p. 11). Er kan aan deze gebeurtenis dan ook geen geloof worden gehecht.

Wat betreft de keer dat drie gemaskerde Albanezen (uit Albanië) op een nacht rond 12 of 1 uur binnen zijn gevallen in het huis waar u woonde, moet gesteld worden dat de geloofwaardigheid van dit incident wordt ondermijnd door de tegenstrijdigheden in uw opeenvolgende verklaringen en tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en die van uw zoon S. (...) en zijn opeenvolgende verklaringen en die van uw vrouw.

Zo verklaren u en uw zoon dat jullie beide aanwezig waren bij de inval (CGVS 10/10242, p. 16-18 & CGVS 10/10258, p.10). Uw echtgenote echter verklaart dat u en uw zoon niet thuis waren (CGVS 10/10242B, p. 9). Bovendien spreekt uw echtgenote zichzelf tegen. Zo verklaart zij initieel dat zij niets over dit incident, waarbij haar tanden los-, kapot- en uitgeslagen zouden zijn, aan u zou hebben verteld (CGVS 10/10242B, p. 9, 10). Geconfronteerd met het feit dat zowel u als uw zoon eerder over ditzelfde incident hadden gesproken, verklaart zij dat zij dit wel aan u had verteld maar niet aan uw zoon S. (...) (CGVS 10/10242B, p. 11). Dit antwoord kan de eerder genoemde contradictie niet op afdoende wijze uitleggen. Het is bovendien onmogelijk dat uw echtgenote het over een ander

incident zou hebben. Er werd haar immers gevraagd of er nog keren geweest waren dat Albanezen het huis binnen vielen, waarop zij ontkennend antwoordde (CGVS 10/10242B, p. 11).

Verder verklaart u dat de Albanezen de deur kapot hebben geslagen en zo het huis binnengedrongen zijn (CGVS 10/10242, p. 16). Uw zoon echter beweert dat de deur open stond, en dat de Albanezen gewoon binnen konden komen. Geconfronteerd met uw bewering dat ze de deur kapot hebben gemaakt, antwoordt hij dat ze open stond, maar dat de Albanezen de deur toch kapot hebben gemaakt (CGVS 10/10258, p. 9). Verder verklaart u dat de Albanezen verklaarden twee of drie dagen later te zullen terugkomen om geld te halen (CGVS 10/10242, p. 16). Uw zoon beweert echter dat de Albanezen niet zouden gezegd hebben wanneer ze terug zouden komen. Geconfronteerd met uw bewering dat de termijn twee of drie dagen was, zegt hij enkel dat hij het niet weet (CGVS 10/10258, p. 9-10). Uw echtgenote beweert dan weer dat de invaller gezegd zou hebben over twee weken terug te komen (CGVS 10/10242B, p. 10).

U beweert tevens dat de Albanezen gedreigd hadden u te vermoorden indien u bij een volgende keer geen geld had (CGVS 10/10242, p. 16). Uw zoon echter verklaart dat de Albanezen enkel hadden gezegd dat ze zouden terugkomen, en niet wat ze dan zouden doen. Uw echtgenote rept dan weer niet over het feit dat de belagers zouden terugkomen om geld te halen, maar beweert dat ze bedreigd werd (CGVS 10/10242B, p. 10).

U verklaart bovendien dat uw tante, bij wie u inwoonde, niets van deze inval gemerkt heeft. U zou het haar de volgende ochtend verteld hebben (CGVS 10/10242, p. 17). Uw zoon daarentegen verklaart initieel dat zij niet op de hoogte waren. Vlak daarna beweert hij echter dat iedereen aanwezig was. Geconfronteerd met uw bewering dat de familie niet op de hoogte was, verklaart hij dat de familie eerst niets gemerkt had, maar dat ze het later merkten toen ze binnenkwamen. Hij vertelt dat een deel van de familie sliep en een deel niet (CGVS 10/10258, p. 9-10).

U beweert verder dat u de Albanezen later nog gezien hebt. U zou hen uit de verte hebben gezien. Ze zouden echter niet binnen zijn gekomen omdat ze afgeschrikt werden door de honden van uw tante. Het is echter bijzonder vreemd dat u uw belagers van veraf zou herkend hebben, te meer omdat u eerder verklaard had dat ze gemaskerd waren (CGVS 10/10242, p. 17). Uw zoon echter beweert dat hij de belagers later nooit meer heeft gezien, ook niet van ver (CGVS 10/10258, p. 9-10). Geconfronteerd met uw bewering dat u ze wel had gezien, en dat jullie beiden altijd thuis bleven, zegt uw zoon opnieuw dat hij ze niet gezien heeft (CGVS 10/10258, p. 11). Ook uw echtgenote beweert de dader nooit meer gezien te hebben. Ze verklaart immers dat jullie al gevlucht waren (CGVS 10/10242B, p. 11).

Deze verklaringen kunnen de tegenstrijdigheden niet op voldoende wijze uitleggen.

De geloofwaardigheid van dit incident wordt verder op de helling gezet door het feit dat u hierover initieel op het gehoor bij het CGVS niets vertelde. Gevraagd waarom u het incident niet spontaan ter sprake bracht, beweert u dat u wachtte tot het CGVS het incident ter sprake zou brengen. Geconfronteerd met het feit dat u eerder was gevraagd of u nog incidenten had meegemaakt in 2009 of in 2010, en meer specifiek of u nog problemen met Albanezen had gekend, en waarop u beide keren ontkennend had geantwoord, verklaart u opnieuw dat u wachtte tot het CGVS het incident ter sprake zou brengen (CGVS 10/10242, p. 22).

Door deze vaststellingen moet worden besloten dat er geen geloof kan worden gehecht aan dit incident in uw asielrelaas.

Wat betreft het incident waarbij uw zoon S. (...) geslagen en bestolen is door twee hem onbekende jongeren, moet worden gesteld dat nergens uit zijn verklaringen blijkt dat dit incident niet louter gemeenrechtelijk van aard is. Zo had hij problemen met twee jongeren toen hij hen tegen kwam tijdens een wandeling. Uit de verklaringen blijkt dat deze jongeren uw zoon hebben bekeken, waarna ze zijn GSM hebben afgenomen en hem geslagen hebben. Wanneer uw zoon gevraagd wordt waarom hij precies het slachtoffer was, verklaart hij dat het toeval was, dat hij de enige in de buurt was (CGVS 10/10258, p. 13). Dit probleem houdt op zich geen verband met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren omwille van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging.

Bovendien wordt de geloofwaardigheid van dit incident nog ondermijnd door het feit dat uw echtgenote hier niet van op de hoogte was. Ze wist niet dat S. (...) geslagen was. Ze beweert dat hij dit voor haar verzwegen zou hebben. Geconfronteerd dat S. (...) verklaard had dat zijn ouders op de hoogte waren van dit incident, beweert uw echtgenote dat ze het vergeten is (CGVS 10/10242B, p. 9). Deze opmerking kan de tegenstrijdigheid van de beweringen niet op afdoende wijze verklaren. Het is immers weinig waarschijnlijk dat iemand die getuigt van een angst dat haar zoon vermoord zou worden (CGVS 10/10242B, p. 8), zou vergeten wanneer men hem geslagen zou hebben.

Wat er ook van zij, uw zoon heeft niet aannemelijk gemaakt waarom hij zich niet tot de Kosovaarse politie kon wenden in verband met dit incident. Er dient immers op gewezen te worden dat internationale bescherming pas kan worden verkregen wanneer alle nationale

beschermingsmogelijkheden zijn uitgeput of wanneer de nationale overheden van het land van herkomst geen afdoende bescherming kunnen verlenen. Naar aanleiding van de diefstal van de GSM en de slagen heeft uw zoon echter nooit klacht ingediend bij de Kosovaarse politie (CGVS 10/10258, p. 13). Hij deed dit niet omdat de familie waarbij jullie verbleven dat zou hebben afgeraden. Gevraagd waarom zij dat zouden afraden, verklaart hij dat zij bang waren dat de ouders dat te weten zou komen. Geconfronteerd met het feit dat de politie hen toch kunnen arresteren, beaamt hij dit. Hij verklaart dat de familie in paniek was (CGVS 10/10258, p. 13) Deze antwoorden zijn onvoldoende om het nalaten de politie te informeren te verklaren. De Kosovaarse politie kan immers niets ondernemen als zij niet op de hoogte worden gesteld van criminele feiten. Uw zoon verklaart verder dat hij het incident ook nergens anders gemeld heeft.

Hierbij moet opgemerkt worden dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. UNMIK (tijdelijke VN missie in Kosovo) en de KP (Kosovo Police) garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal verduidelikten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken. Deze gesprekspartners staan nog steeds in contact met het Commissariaat-generaal. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er anno 2011 niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten.

Ook moet er gewezen te worden op de informatie van het Commissariaat-generaal waaruit blijkt dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Deze informatie werd onder meer door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens een missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is na de missie bevestigd door een continue opvolging van de situatie in Kosovo. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf. Uit continue directe contacten tijdens de missie en erna met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo en in Klinë wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Ook voor wat betreft de integratie van de RAE in de Kosovaarse maatschappij worden stappen gezet ter verbetering hiervan. Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Kosovo van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Tot slot merk ik op dat waar het UNHCR in zijn Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. juni 2006 nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle

Serviërs, Roma, en Albanezen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR, in zijn *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo* d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

Tot slot werden door u nog een aantal beweerde discriminaties aangehaald als basis voor uw vrees om terug te keren naar Kosovo.

Wat betreft het feit dat u de door u aangevraagd sociale bijstand niet kreeg, moet gesteld worden dat dit niet per definitie een vorm van discriminatie is. U beweert dat de bijstand u geweigerd werd omwille van uw Roma-etnie (CGVS 10/10242, p. 8). U verklaart echter ook dat u deze bijstand niet kreeg omdat u er geen recht op had (CGVS 10/10242, p. 9). Uit het document dat u voorlegt en waar u naar verwijst, blijkt trouwens dat uw aanvraag voor een gehandicaptenpensioen voor uw echtgenote onderzocht werd. Het document toont evenwel aan dat de aanvraag werd geweigerd omdat er niet genoeg bewijsstukken werden voorgelegd die aantoonde dat uw echtgenote aan de criteria voldeed en om te kunnen genieten van een gehandicaptenpensioen. Het loutere feit dat deze bijstand u werd geweigerd, kan dus niet beschouwd worden als vorm van discriminatie. Bovendien kon u zich, volgens uw verklaring, registreren in de gemeente Klinë (CGVS 10/10242, p. 7) en verkreeg u identiteitsdocumenten waardoor u aanspraak kon maken op uw basisrechten als burger. U verklaart ook één of twee keer voedselhulp te hebben ontvangen van de gemeente Klinë (CGVS 10/10242, p. 9).

Wat betreft uw bewering dat u als Rom in Kosovo geen rechten zou hebben, moet worden vast gesteld dat dit een blote bewering van uwentwege is, die geenszins gestoeld is op concrete en actuele feiten. Zo beweert u geen hulp te krijgen in Kosovo. Wanneer u geconfronteerd wordt met het feit dat u wel hulp kreeg, geeft u toe dat men u geholpen heeft met papieren (CGVS 10/10242, p. 19). Bovendien hebt u eerder verklaard voedselhulp te krijgen van de gemeente Klinë (CGVS 10/10242, p. 9). U beweert verder dat er geen werk is voor u. Uit uw verklaring echter blijkt dat u zich niet had ingeschreven in een arbeidsbureau (CGVS 10/10242, p. 9). Hiermee geconfronteerd vraagt u zich af waarom men zich zou inschrijven als er toch geen werk is (CGVS 10/10242, p. 19). Wat betreft uw bewering dat uw kinderen niet naar school mogen gaan, moet gesteld worden dat deze niet gebaseerd is op actuele feiten. Gevraagd waarom u denkt dat uw kinderen niet naar school mogen, beweert u dat andere kinderen hen slaan. Wanneer u geconfronteerd werd met het feit dat uw zoon al 20 is, en dat die niet naar school ging in Kosovo, zegt u dat uzelf vroeger geslagen werd door andere schoolkinderen. Geconfronteerd met het feit dat de situatie in Kosovo aanzienlijk gewijzigd is in tussentijd, antwoordt u dat dat voor Roma niet het geval is (CGVS 10/10242, p. 19).

Uit niets in uw verklaringen blijkt echter dat u niet geholpen zou worden, dat men u werk zou weigeren of dat uw kinderen niet naar school zouden kunnen, als u jonge kinderen zou hebben, omwille van uw Roma-etnie of om welke andere conventiegerelateerde reden dan ook.

Uw echtgenote beweert bovendien dat zij niet geholpen zou worden als zij in Kosovo naar de dokter ging. Uit haar verklaringen blijkt echter dat zij niet geholpen werd omdat ze niet wilde betalen (CGVS 10/10242B, p. 14). Hieruit kan niet afgeleid worden dat zij, omwille van haar Roma-etnie of om welke conventiegerelateerde reden dan ook, gediscrimineerd zou worden.

De informatie van het Commissariaat-generaal toont wel aan dat heel wat Roma in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine (bv. ook de algemene economische malaise in Kosovo, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of op jonge leeftijd van school gehaald worden,... spelen evenzeer een rol). Hierbij moet echter meteen benadrukt worden dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. De door u aangehaalde feiten zijn, ook cumulatief, onvoldoende zwaarwichtig om als dusdanig beschouwd te worden.

Tevens blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat het beleid van de Kosovaarse overheid gericht is op de integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging. De Kosovaarse grondwet, die op 15 juni 2008 van kracht werd, verbiedt

expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast heeft Kosovo een antidiscriminatiewet die eveneens discriminatie ondermeer op grond van etniciteit verbiedt. De Kosovaarse overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma. Zo ontwikkelde ze een strategisch plan voor de integratie van de RAE-gemeenschap. Het plan heeft betrekking op de periode 2009-2015 en richt zich vooral op de volgende onderwerpen: huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, gezondheidszorg, antidiscriminatie, veiligheid, rechten van minderheden, politieke participatie en vertegenwoordiging, en vrouwen. Hoewel de implementatie van dergelijke plannen niet altijd even efficiënt verloopt onder meer door beperkte budgetten en door een gebrekkige communicatie tussen de verschillende Kosovaarse overheden die bij de uitwerking van de plannen betrokken zijn, blijkt uit de informatie tevens dat reeds meerdere kernaspecten ervan geconcretiseerd werden. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten in het naoorlogse Kosovo.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in bijlage bij het administratief dossier gevoegd

De documenten die u neerlegt in het kader van uw asielaanvraag, kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw paspoort en dat van uw vrouw, uw identiteitskaart en die van uw vrouw, de geboorteakten van u en van uw vrouw, en de huwelijksakte ondersteunen uw identiteit, nationaliteit en burgerlijke staat. Deze worden hier echter niet in twijfel getrokken. Het document van Landkreis van uw echtgenote en haar Duldung tonen aan dat u zij in Duitsland verbleef en dat zij gerepatrieerd is naar Kosovo. Uw laissez-passer ondersteunt uw repatriëring vanuit Duitsland. Ook deze elementen worden niet betwijfeld. De attesten uit Kosovo verklaren dat uw echtgenote geen gehandicaptenpensioen genoot, dat u, uw vrouw noch uw zoon over een woning beschikte in Kosovo en dat u en uw echtgenote ziek waren. Ook dat wordt echter niet betwijfeld. De Belgische medische attesten ondersteunen de verklaringen dat uw echtgenote ziek was. Ook dat wordt niet in twijfel getrokken.

Ook inzake de asielaanvraag van uw echtgenote N. G. (...) (O.V. 6.554.399; CGVS 10/10242B) en uw zoon S. G. (...) (O.V. 6.554.379; CGVS 10/10258) heb ik besloten tot een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, zijnde de echtgenote van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar tweede verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenoot.

De derde bestreden beslissing, genomen ten aanzien van derde verzoekende partij, zijnde de zoon van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar derde verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar vader.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel werpen verzoekende partijen de schending op van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen omdat de bestreden beslissingen volgens hen niet de feitelijke en juridische overwegingen weergeven waarop zij gebaseerd zijn en zij steunen op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven. Verder in het verzoekschrift halen verzoekende partijen aan dat de beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven, met machtsoverschrijding is genomen.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op

welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Verzoekende partijen kunnen niet akkoord gaan met de motivering van de commissaris-generaal dat de Roma-minderheid in Kosovo geen problemen hebben en dat de autoriteiten de nodige inspanningen verrichten om aan de minderheden evenveel rechten te geven dan aan hun eigen burgers. Verzoekende partijen verwijzen in dit verband naar het ambtsbericht van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken over Kosovo van juni 2009, dat volgens hen belangrijk is voor de inschatting van de vrees voor vervolging en de nood aan subsidiaire bescherming. Uit dit ambtsbericht blijkt onder meer dat de Roma, tezamen met de etnische Serviërs, de meest kwetsbare groep uitmaken in Kosovo, omdat zij in slechte sociaaleconomische omstandigheden leven. Dit komt door het gebrek aan registratie als inwoner in Kosovo, waardoor zij geen toegang hebben tot bepaalde voordelen en door het feit dat zij, omwille van hun gebrekkige kennis van de Albanese taal, minder kans maken op de arbeidsmarkt.

Desbetreffend ambtsbericht vermeldt ook het standpunt van het UNHCR met betrekking tot terugkerende asielzoekers in Kosovo. Volgens dit ambtsbericht dateert het meest recente standpunt van het UNHCR hieromtrent van juni 2006. Met betrekking tot etnische minderheden in Kosovo is het UNHCR van mening dat etnische Serviërs, alsmede Roma, nog steeds in aanmerking dienen te komen voor internationale bescherming alleen al op grond van hun afkomst en dat terugkeer van deze minderheden slechts op vrijwillige basis mag plaatsvinden. Tenslotte citeren verzoekende partijen nog een passage uit aangaand ambtsbericht dat handelt over de "*Positie van gevluchte Kosovaren in Servië*".

Verzoekende partijen besluiten dat de commissaris-generaal, door het standpunt van het UNHCR niet te volgen, de (materiële) motiveringsplicht schendt.

2.2.3.2. Waar verzoekende partijen refereren aan het ambtsbericht van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken over Kosovo van juni 2009 en zij een aantal passages uit dit ambtsbericht weergeven in hun verzoekschrift, benadrukt de Raad dat deze informatie, om verschillende redenen, geen afbreuk doet aan de motieven van de bestreden beslissingen of de gevolgtrekking die de commissaris-generaal eraan verbonden heeft. Indien uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier inderdaad blijkt dat de algemene situatie voor de minderheden in Kosovo – en met name voor de Roma waarvan velen het slachtoffer zijn van discriminatie of in precarie levensomstandigheden leven – moeilijk blijft, is deze algemene situatie niet van die aard om te besluiten dat elke Rom, louter omwille van zijn etnische toebehoren een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) kan doen gelden. Zulks moet steeds *in concreto*, en

rekening houdend met alle omstandigheden eigen aan de afzonderlijke zaak, worden aangetoond. In tegenstelling tot wat verzoekende partijen in hun verzoekschrift vermelden, is dit tevens het standpunt van het UNHCR die wel degelijk sinds juni 2006 zijn standpunt heeft gewijzigd, wat overigens blijkt uit de motivering in de bestreden beslissingen. Het UNHCR benadrukt in zijn *'Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo'* van 9 november 2009 dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld. Verzoekende partijen stellen bijgevolg foutief dat, volgens het UNHCR, de Roma-minderheid in Kosovo nog steeds in aanmerking dient te komen voor internationale bescherming alleen al op basis van hun afkomst. Verwerende partij heeft uitgebreid gemotiveerd waarom aan het door verzoekende partijen voorgehouden asielrelaas, meer in het bijzonder op grond van flagrante tegenstrijdigheden betreffende wezenlijke elementen, aan dit relaas geen geloof kan worden gehecht en vastgesteld dat verzoekende partijen wel degelijk hulp kregen van en geregistreerd stonden bij de lokale autoriteiten. Verzoekende partijen laten deze motivering en vaststellingen volstrekt ongemoeid waardoor deze als onbetwist en vaststaand worden beschouwd.

Daar waar in de door verzoekende partijen aangehaalde passages uit het ambtsbericht van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken over Kosovo van juni 2009 zeer kort wordt vermeld dat de veiligheidssituatie van Roma in Kosovo verschilt van gebied tot gebied en in belangrijke mate afhangt van de specifieke Roma-groep waarvan zij deel uitmaken en dat de Roma behoren tot de meest kwetsbare groep in Kosovo omdat zij in slechte sociaaleconomische omstandigheden verkeren, moet worden vastgesteld dat deze vaststellingen zeer algemeen van aard zijn en zodoende géénszins afbreuk doen aan de omstandige en meer gedetailleerde informatie toegespitst op het individuele dossier waarop de bestreden beslissingen zijn gebaseerd. De Raad stelt vast dat de informatie omtrent de veiligheidssituatie voor Roma in Kosovo waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt en waarvan kopie aan het administratief dossier werd gevoegd, gebaseerd is op verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen ter plaatse, waaronder de in Kosovo aanwezige internationale organisaties zoals de OVSE, UNHCR, EULEX en ICO, plaatselijke vertegenwoordigers van NGO's en 'community leaders' van Roma, Ashkali en Egyptenaren (administratief dossier, stuk 30, landeninformatie). Gelet op de veelheid van bronnen waarop de commissaris-generaal zich heeft gebaseerd en die eensluidend zijn wat betreft de situatie van Roma in Kosovo, concludeert de Raad dat de commissaris-generaal op goede gronden kon besluiten dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en redelijke maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet. Uit genoemde informatie blijkt immers dat de veiligheidssituatie voor etnische minderheden in Kosovo, waaronder ook Roma, gedurende de laatste jaren aanzienlijk verbeterd is en er hoe dan ook niet kan worden gesproken van veralgemeend geweld ten aanzien van minderheidsgroepen in Kosovo en dat de in Kosovo aanwezig (internationale) autoriteiten desgevallend voorzien in afdoende beroeps- en beschermingsmogelijkheden, zonder onderscheid naar etnie.

Uit de toegevoegde informatie blijkt eveneens dat het beleid van de Kosovaarse autoriteiten niet gericht is op uitsluiting of discriminatie doch wel op integratie van de Roma-minderheid in het politieke, sociale en economische leven. Er worden gestaag diverse maatregelen op touw gezet (grondwet, antidiscriminatiwet, strategisch integratieplan) om bevordering op het vlak van politieke participatie, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting, tewerkstelling, sociale zekerheid, gelijke rechten, registratie te realiseren. Hoewel dit een werk van lange adem is dat overigens beïnvloed wordt door tal van factoren die het loutere etnische aspect overstijgen (cf. algemene economische malaise, culturele tradities), worden er niettemin concrete resultaten geboekt. Uit het geheel van de gegevens dat voorhanden is, kan bijgevolg niet worden afgeleid dat er ernstige aanwijzingen zijn waaruit blijkt dat verzoekende partijen een gegronde vrees voor vervolging dienen te koesteren in de zin van het Verdrag van Genève of een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet in geval van terugkeer naar Kosovo, noch dat zij zich niet onder de bescherming van dat land kunnen stellen. Daarenboven wijst de Raad er nogmaals op dat verzoekende partijen wel degelijk hulp kregen van en geregistreerd stonden bij de lokale autoriteiten in de gemeente Klinë waarvan zij afkomstig zijn wat *de facto* duidt op de mogelijkheid zich bij problemen ook effectief op deze autoriteiten te kunnen beroepen.

Er zijn tenslotte geen gegevens voorhanden dat de situatie in Kosovo van dien aard is dat er sprake kan zijn van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

De Raad wijst erop dat, waar verzoekende partijen uit voormeld ambtsbericht citeren om de *"Positie van gevluchte Kosovaren in Servië"* aan te kaarten, zulke informatie *in casu* niet ter zake dienend is daar de door hen voorgehouden problemen zich voordoen in Kosovo, meer in het bijzonder in Klinë.

De Raad benadrukt nogmaals dat verzoekende partijen er enerzijds niet in slagen om de motieven in de bestreden beslissingen met betrekking tot de algemene situatie voor Roma in Kosovo te weerleggen en dat zij anderzijds de motieven in de bestreden beslissingen met betrekking tot de overige door hen aangebrachte elementen volledig ongemoeid laten in hun verzoekschrift, waardoor deze als onbetwist en vaststaand dienen te worden beschouwd.

2.2.4. De Raad stelt vast dat verwerende partij terecht uit de vaststellingen dat een aantal van de beweerde vervolgingsfeiten niet voldoende zwaarwichtig zijn om vervolging of ernstige schade uit te maken, dat een aantal essentiële feiten in het asielrelaas niet geloofwaardig zijn, dat niet kan worden afgeleid dat de sociaaleconomische problemen van verzoekende partijen het gevolg zijn van een discriminerende bejegening omwille van hun Roma-afkomst, dat uit de landeninformatie blijkt dat de veiligheidssituatie voor RAE in Kosovo, en meer bepaald in de gemeente Klinë, waar verzoekende partijen van afkomstig zijn, aanzienlijk gewijzigd is en dat alle Kosovaarse onderdanen in het geval dat er zich toch veiligheidsproblemen zouden voordoen, ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming kunnen bekomen van de in Kosovo opererende autoriteiten, en dat de socio-economische situatie voor de Roma, gelet op de geleverde inspanningen van de Kosovaarse autoriteiten – waarbij verwerende partij wel opmerkt dat nog niet alle initiatieven ten volle werden geïmplementeerd – een gestage vooruitgang kent, kon besluiten tot het niet toekennen van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus voorzien bij de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.2.5. Uit het voorgaande blijkt derhalve dat de bestreden beslissingen niet met machtsoverschrijding zijn genomen.

2.2.6. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig december tweeduizend en elf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT